09/08/2023

Μητροπολίτης Βεροίας Παύλος: Τριάντα χρόνια μετά (1993- 2023)

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

του Παύλου Α. Κυρατσή

Παρασκευή, 27 Αυγούστου 1993.
Μνήμη του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Φανουρίου.

Έκλεισε τα χοικά μάτια του στη γη και εφανερώθη ενώπιον του Δικαιοκρίτου Θεού, αυτή την ημέρα, ο πολύκλαυστος Μητροπολίτης Βεροίας κυρός Παύλος. Όπως χαρακτηριστικά είχε γράψει για την ξαφνική κοίμησή του, ο τότε Γενικός Αρχιερατικός Επίτροπος της Μητροπόλεως Βεροίας, μακαριστός αρχιμανδρίτης

Αμβρόσιος Κυρατζής στο περιοδικό Όσιος Αντώνιος ο Νέος:
“ο αείμνηστος Μητροπολίτης μας, από νεαράς ηλικίας αφιερώθη στο έργο της Εκκλησίας και έδωσε την καλή μαρτυρία αξίου Ιεράρχου. Ενέπνεε τον λόγον του Θεού στον φιλόχριστο λαό και αποσπούσε την τιμή και τον σεβασμό όλων. Ήταν φιλακόλουθος και φιλομόναχος και έδιδε πάντα το παρόν της αγάπης του. Διήλθε μία λαμπρά εικοσιπενταετία Θεοφιλούς και τετιμημένης Αρχιερατείας, την οποία όμως δεν πρόλαβε να εορτάσει επί της γης”. Αντί άλλων βιογραφικών στοιχείων που έχουμε γράψει στο παρελθόν στο σεπτό πρόσωπο του, θα ήθελα να αναφερθούμε σε δύο περιστατικά – γεγονότα, λίγες μέρες πριν την κοίμηση του, τα οποία γράφονται για πρώτη φορά.

* 17η Αυγούστου 1993 στο δωμάτιο του Επισκοπείου ετοιμάζει την βαλίτσα του ο ίδιος για να αναχωρήσει την ίδια μέρα από το αεροδρόμιο της Θεσσαλονίκης για το Χιούστον των Η.Π.Α. (Εκεί όπου άφησε και την τελευταία του πνοή.) Απευθύνεται σε εμένα, με εκείνη την βροντερή φωνή του:
“Παύλε, φέρε να βάλουμε στη βαλίτσα το Ωμοφόριο και το Πετραχήλι που έχω για τις ακολουθίες και τα μυστήρια.”
“Μα τι θα τα κάνετε εκεί;” τον ρωτώ.
“Παιδί μου, δεν ξέρεις καμιά φορά, Δεσπότης είμαι, κάποια ακολουθία, κανένα μυστήριο, να κοινωνήσω τον Άρτο της Ζωής” (Πάντα με την άδεια και ευλογία του μεγάλου, τότε Αρχιεπισκόπου Βορείου και Νοτίου Αμερικής Ιακώβου). “Είμαι και άνθρωπος…σε νοσοκομείο πάω, κι αν πεθάνω; Πως θα με βάλουν; χωρίς Ωμοφόριο και πετραχήλι; Μη κουράζω εσάς και με αλλάζετε εδώ!”

Πόσο αληθινός βγήκε ο λόγος του. Σαν να το περίμενε και να το γνώριζε. Μας δείχνει ο αείμνηστος την πλήρη πνευματική διαύγεια και αρχιερατική ευθύνη αλλά και αυτογνωσία που είχε, για την σύντομη ύπαρξη μας, το πέρασμά μας από αυτό το μάταιο κόσμο. Είχε μνήμη θανάτου γι’ αυτό ήταν απλός και λιτός σε όλη του την ζωή.

* Το δεύτερο γεγονός ήταν, όταν του είπαν οι γιατροί για την κατάσταση του ότι είναι δύσκολη και πρέπει να μπει στο χειρουργείο για δεύτερη φορά να κάνει, επέμβαση ανοιχτής καρδιάς. Έκλαιγε, όχι υπό την σκιά του θανάτου αλλά από δάκρυα μετανοίας. Ζήτησε αμέσως τον Ελληνορθόδοξο Ιερέα να εξομολογηθεί και να κοινωνήσει των Φρικτών και Αγίων Αχράντων Μυστηρίων. Εξομολογήθηκε υπό του Ιερέως, φορώντας το Πετραχήλι του μακαριστού το όποιο μετά ταύτα, κράτησε ο Ιερέας ως ευλογία και ενθύμιο.

Με τα δύο αυτά περιστατικά των δέκα τελευταίων ημερών της επιγείου ζωής του Βεροίας Παύλου, βλέπουμε το πνευματικό και ανυπέρβλητο μεγαλείο της ψυχής του, ενώπιον του Βασιλέως Θεού και της Εκκλησίας Του. Ευχής έργον αλλά και

άξιο και δίκαιο θα ήταν, η Ιερά Μητρόπολη Βεροίας και ο ποιμενάρχης μας κ. Παντελεήμων να κάνει την ανακομιδή των σεπτών λειψάνων του, με την συμπλήρωση τριάντα ετών από της κοιμήσεώς του. Τριάντα χρόνια μετά, εκ της σιωπής του τάφου. Να έρθουν στην έδρα της Ιεράς Μητροπόλεώς του, όπου υπηρέτησε για εικοσιπέντε χρόνια, λαμπρός και άριστος πηδαλιούχος του νοητού σκάφους της Αποστολικής Εκκλησίας μας. Να τοποθετηθούν στην βάση της μαρμάρινης προτομής του, μπροστά από το Μητροπολιτικό Μέγαρο. Να βλέπει τον λαό του Θεού και το ευσεβή ποίμνιό του, που τόσο αγάπησε και υπηρέτησε παραδειγματικά. Η Δημοτική Αρχή της πόλης μας θα μπορούσε να κάνει μία ονοματοδοσία σε οδό “Μητροπολίτου Βεροίας Παύλου”. Προς τιμή και μνήμη του σεπτού, πολιού και αλησμόνητου Ιεράρχη. Λίγα εύοσμα άνθη ευλαβείας στην σεβαστή μνήμη του ταπεινού και ανυπόκριτου Μητροπολίτου Βεροίας, Καμπανίας και Ναούσης κυρού Παύλου. Αιωνία και αγήρατος αυτού η μνήμη.

Καλή αντάμωση άγιε Γέροντα. Σ’ ευχαριστούμε για μία ακόμη φορά για όλες αυτές τις αμέτρητες πνευματικές εμπειρίες. Σ’ ευχαριστούμε για τα μαθήματα ζωής και μεγάλων αξιών, όπως η ταπείνωση, που διδαχθήκαμε δίπλα σου. Σ’ ευχαριστούμε για όλα αυτά τα χρόνια που είχαμε την μεγάλη τιμή να σε διακονήσουμε. Δεν θα σε λησμονήσουμε ποτέ…